

JARNÍ VERŠOVANÁ VÝZVA

SBÍRKA

ZÁKLADNÍ
UMĚLECKÁ
ŠKOLA
TEPLICE

*hraj
maluj
tanči*

..a recituj!

Úvod

Milí žáci, vážení rodiče.

S přicházejícím jarem jsme pro vás připravili další tvůrčí výzvu, do níž se mohou zapojit žáci napříč všemi obory. Zatímco na podzim jsme se od bezmála 50 dětí dozvěděli, kdo je jejich oblíbeným umělcem (a že to byla pestrá škála celebrit), nyní jsme se inspirovali světem poezie.

Vybrali jsme pro vás 25 básní z tvorby zejména současných českých autorů poezie pro děti a mládež. Najdete je v této speciální publikaci. Věříme, že pestrý výběr pro vás bude inspirací a jejich ztvárnění především zábavou v mnoha oblastech tvořivosti (hudební, výtvarné, pohybové, mluveného slova). A jestli jste v sobě objevili básnické nadání a píšete vlastní básničky, o které se chcete ve výzvě podělit, neváhejte.

Po více než 30 letech naše škola v září znovu otevře literárně-dramatický obor. Přijměte od nás Jarní veršovanou výzvu jako malé pozvání a nahlédnutí do krás mluveného slova, herectví, dramatického projevu, či pantomimy.

Kreativitě se meze nekladou, a proto se těšíme na jakákoliv originální ztvárnění.

Všechny tvořivé umělce odměníme a nejzdařilejší díla zveřejníme!

uč. Petra Rýčová
koordinátorka výzvy

JARNÍ VERŠOVANÁ VÝZVA

1

**VYBER SI BÁSNIČKU Z NAŠÍ
ZUŠKOVÉ SBÍRKY NA WEBU ŠKOLY
WWW.ZUSTEPLICE.CZ**

- Máš vlastní poezii? Výborně! Použij jí!

2

TVOŘ!

**• RECITUJ,
ZAHRAJ DIVADLO / PANTOMIMU**

• HRAJ / ZPÍVEJ

- zhudebni báseň
- nahraj k básni vhodnou skladbu
- inspiřuj se básní a slož melodii

• MALUJ

- vytvoř ilustrace k básni

• TANČI

- inspiřuj se básní k pohybu

Klidně činnosti zkombinuj, je to na Tobě...

3

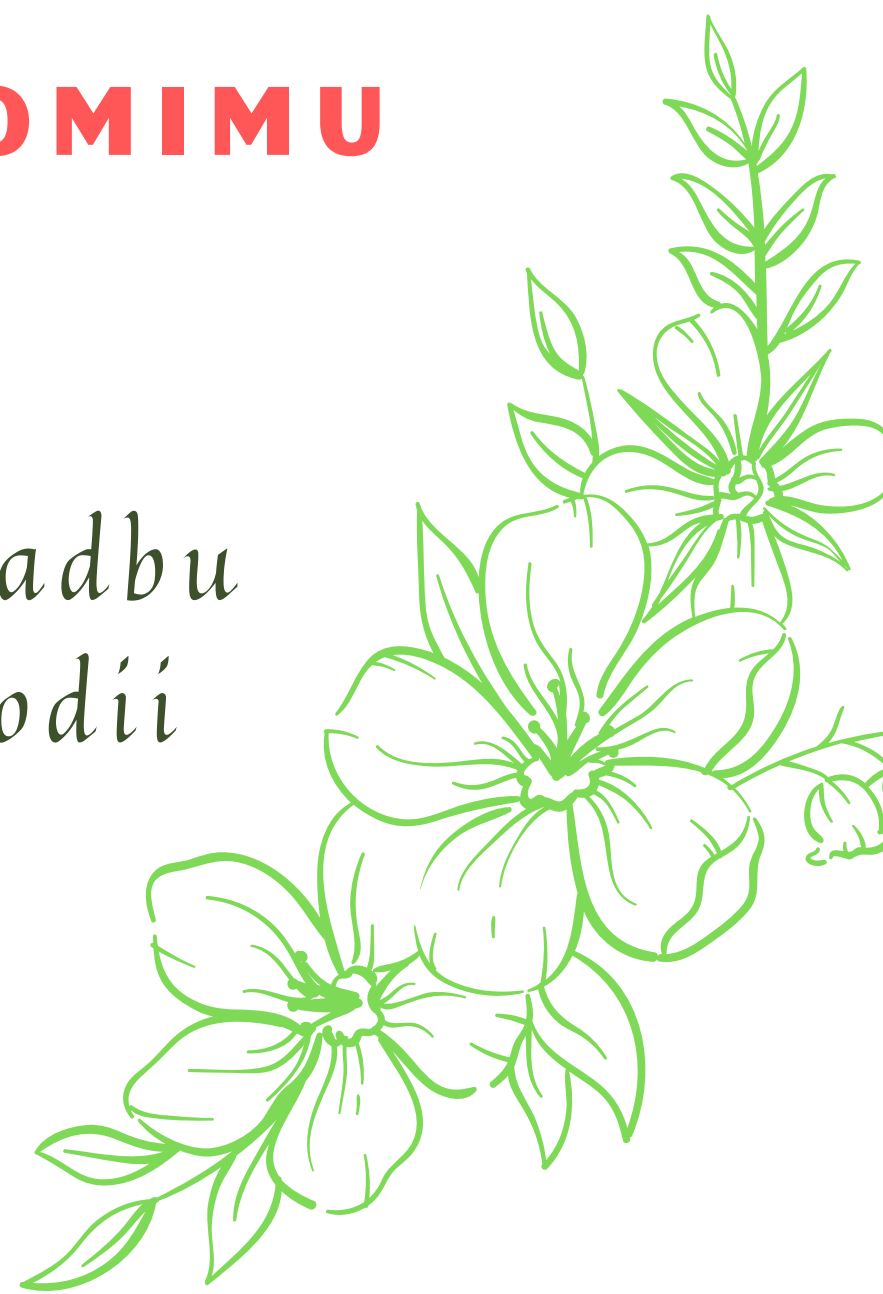
**NATOČ / NAFOŤ / NAHRAJ SVÉ DÍLO
A POŠLI NÁM HO DO KONCE DUBNA
NA EMAIL VYZVA@ZUSTEPLICE.CZ**

ZÁKLADNÍ
UMĚLECKÁ
ŠKOLA
TEPLICE

hraj
maluj
tanči

..a recituj!

HRŮZOSTRAŠNÁ ZPRÁVA O ŠNECÍCH

(Daniela Fischerová)

Víte, co jsem našel v mailu?
Povím vám to do detailu!

Že nás brzy zničí plži!
Už je nikdo nezadrží!
Jsou to zmutovaní šneci,
opatření žihadly,
zuby, drápy nebo kly.
A že prý to tvrdí vědci!
Někdo viděl velešneka,
jak se vrhl na člověka,
omráčil ho tykadly.
Byli u toho tři svědci!
To je hrůza! To jsou věci!
A prý obří hlemýždi
koušou lidi do hýždí!

Taky už vás hlemýžd' kous?
Ale jděte! Je to hoax!

DŽIN

(Daniela Fischerová)

Zmáčk
jsem klávesu Up,
z noťasu vyletěl chlap,
kolem něj smrdutý dým.
Povídá: Já jsem váš džin!

Jsem džin nové generace,
školený na aj tý práce
a budu váš sloužící.
Moji smajlíci se smějí
mnohem smajlíkovatěji
nežli jiní smajlíci.
Nežádám si honoráře,
rád pořádám adresáře,
zapisuji do diáře,
formátuji, stahuji,
filtruji a mailuji
a ze všeho nejraději
po celé dny lajkuji.

Když mi dáte volnou ruku,
posloužím i na facebooku,
jsem odborník na fankluby
a budu váš nový friend!"

Už jsem ho měl plné zuby.
Zmáčk jsem klávesu End.

NOC

(Daniela Fischerová)

Měsíc se šklebí jak stříbrná škeble,
moucha se houpe na tenkém stéble,
je noc a končí zas jedno dnes.
Vleže se dívám vesmíru do tváře,
chvillemi cítím slabounký stesk.
Rád bych se zeptal hvězd nebo hvězdáře,
proč je to na světě právě tak, jak to je,
kam Země pluje a jestli tam dopluje,
taky jsem zvědavý na velký třesk.
Nikdo nic neříká,
čas tíše utíká,
moucha se houpe a přibývá hvězd.

Ráno se vzbudím a už je po stesku.
Na louce kvete pár malých netřesků
a zas je dnes.

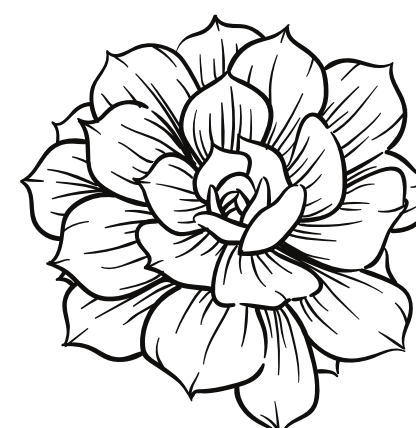
UKULELE

(Daniela Fischerová)

Pověz mi, trumpeto,
co je to dueto?

Koulelo se ukulele,
koulelo se tudy.
Ukulele hrálo směle,
pak potkalo dudy.
A teď hrají spolu. Hele,
jaká je to paráda!
Dohromady to zní skvěle:
Drnky, brnky, dudlajdá!

Přidal se k nim buben. Ty jo!
Z dueta hned bylo trio.
Zahraj s nimi, trumpeto,
a bude to kvarteto!

PÍŠŤALKA

(Jiří Žáček)

Kamarádi, pojdte k nám
zblízka nebo zdáli!
Všichni máme píšťalky,
aby pro nás hrály.
Zahrajeme na píšťaly,
abyste se usmívali,
zahrajeme zvesela
jako správná kapela.

A kdo nemá píšťalku,
tátové a mámy,
může pískat na pusu –
zkuste si to s námi!

Zahrajeme na píšťaly,
abyste se usmívali,
zahrajeme pro radost,
písní známe dost a dost.

S každou novou písničkou
nabereme síly.
Kdo si s námi zahraje,
nezná dlouhou chvíli.

Zahrajeme na píšťaly,
abyste se usmívali,
aby všechno rozkvetlo,
i to staré pometlo!

UŠATÉ TORPÉDO

(Jiří Žáček)

Ušaté torpédo vylétlo do světa
jak malá chlupatá bláznivá kometa,
ze dveří na dvorek, a už je za vraty,
v parku se honilo s kluky a děvčaty,
prolétlo jako blesk okolní ulice,
prohnalo kocoury, vrabce a slepice,
vymetlo kaluže, skočilo do písku –
utíká za ním kluk a volá: Matýsku!
Lidičky, pomozte, buďte tak laskaví,
poproste strážníka, ať ho hned zastaví!
Ušaté torpédo se těžko zastaví,
když mu svět připadá chutný a voňavý,
když svět je zázračná rozkvetlá zahrádka
pro malá zvědavá ušatá štěňátka.
Svět je tu na hraní - anebo k sežrání?

To se pak živý tvor jen těžko ubrání,
musí se rozběhnout, peláší, utíká
a zvedne nožičku na botu strážníka,
uhání, skotačí, koulí se, metelí,
a svět je na hraní, a svět je veselý.
Ušaté torpédo se řítí po rynku,
vrhlo se divoce na naši maminku.
Maminka spustila: Sup domů nazpátek!
Co já se nahoním bláznivých štěňátek!
Kam pořád utíkáš? Zastyd' se, hanbáři!
Štěňátko olízlo maminku po tváři,
a ta se usmála a řekla vesele:
Toulavý čumáčku, je krásná neděle.

JAK ŠLI BRATŘI PRO KLÁDU

(Jiří Žáček)

Jeden sedlák měl tři syny,
nebáli se žádné dřiny.
„Kubo, dojdi pro kládu!"
Kuba kývl: „Tak já jdu."
Šlapal, šlapal, přišel k lesu:
„Já tu kládu neunesu!"
Posadil se, vzdychl: „Ech,
co mám dělat? Je to pech!"

Kuba nejde... Co se děje?
Zavolali pro Matěje.
„Matěji, běž pro kládu!"
Matěj kývl: „Tak já jdu."
Šlapal, šlapal, přišel k lesu:
„Já ji taky neunesu!"
Posadil se, vzdychl: „Ech..."
Kuba dodal: „Je to pech!"

Matěj nejde... To je doba –
ztratili se v lese oba!
„Honzo, dojdi pro kládu!"
Honza kývl: „Tak já jdu."
Šlapal, šlapal, přišel k lesu:
„Sám tu kládu neunesu.
Na jednoho je to moc –
pospěšte mi na pomoc!
Chopte se té klády, bratři,
ve třech máme sílu za tři!"
Už se kláda nakládá:
„Hej rup! Šup s ní na záda!"
Už ji nesou svižným krokem
polní cestou za potokem,
nesou kládu z javora
rovnou domů do dvora.

HALO, PANE MALÍŘI

(Jiří Žáček)

Haló, pane malíři,
namalujte Prahu!
Namalujte Hradčany
na protějším svahu.
Potěšte nás obrázkem,
i kdyby byl malovaný ocáskem!

Namalujte Vltavu,
která k moři běží,
namalujte Karlův most
a sto pražských věží.
Potěšte nás obrázkem,
i kdyby byl malovaný ocáskem!

Namalujte nad Prahou
modré jarní nebe,
a pak na ten obrázek
namalujte sebe.
Potěšte nás obrázkem,
i kdyby byl malovaný ocáskem!

UKOLÉBAVKA

(Daniela Fischerová)

Jednou přišli do školy
pan Nic a pan Cokoli.
Cokoli jde k tabuli.
Spustí jako hrom a blesky,
láry fáry, třesky plesky,
žvaní, žvaní silou zvyku,
co má zrovna na jazyku,
popletl tři úkoly:

**be fe le me pe se ve ze,
leze leze po železe,**

hy chy ky ry dy ty ny!
A co ještě? Že se ptáte!
Mele páté přes deváté,
mele už dvě hodiny,
mele, mele, nepřestává,
všechny už z něj brní hlava,

**kuře moře stavení,
vždyť už je to k zbláznění,
žena nůše píseň kost,**
všichni zaječeli: DOST!!!
Chytili ho za košili,
chytili a posadili
zpátky do lavic.

Pak šel k tabuli pan Nic.

Ach, to byla krásná chvíle!
Ach, to od něj bylo milé!
Nic si stoupl k tabuli
a jen mlčel. A jak hezky!
Žádné třesky, žádné plesky...

Všichni rázem usnuli.

OSM BALÓNKŮ

(Shel Silverstein)

Osm balónků z nedělní pouti
ulítlo, prý ať je veselo.
Vítr jim provázky cuchal a kroutil,
letěly, kam se jim zachtělo.
První se rozletěl dotknout se slunce - PRÁSK!
Druhý šel přičichnout k pečené šunce - PRÁSK!
Třetí si dal dvacet na kaktusu - PRÁSK!
Čtvrtý se rozhodl dát ježkovi pusy - PRÁSK!
Pátý chtěl spočítat zuby štice - PRÁSK!
Šestý se posadil u dálnice - PRÁSK!
Sedmý řekl: „Hele, svíčka, tu zhasnu!“ - PRÁSK!
Osmý jen seděl a pomalu splasknul - ŠŠŠŠŠ...
Osm balónků zmizelo v mracích,
ulítly, prý ať je veselo.
Pluly si povětřím tak jako ptáci,
praskly si, kde se jim zachtělo.

SKLADATELŮV DEN

(Daniela Fischerová)

Od rána se trápí.
Leží na kanapi
bez klobouku bos.
Neboť - račte chápat! -
pořád nemá nápad.
Radši by šel skládat
na nádraží koks.

Škaredí se. Vzdychá.
„Krucí, buďte zticha!“
ječí na děti.
Protože on chudák totiž
stále má tu samou potíž,
má ten samý problém stále,
strašně by chtěl skládat, ale
nemá nápad a tak dále,
račte vědět!

A pak náhle kolem páté
(možná, že to taky znáte!)
letmé zvuky zazní zvenku,
někdo asi rozbil sklenku,
pípá pták a bzučí moucha,
skladatel moc neposlouchá,
ale vtom ALE VTOM!
je tu nápad jako hrom!

Už to začíná!
Skladatel má v hlavě bouři,
málem se mu z uší kouří
jako z komína!
Potom v noci, o půl jedné,
když se celý šťastný zvedne
od pianina,
píše, dokud nepopíše
papír notový.
Pobrukuje, ale tiše.

Hit je hotový!

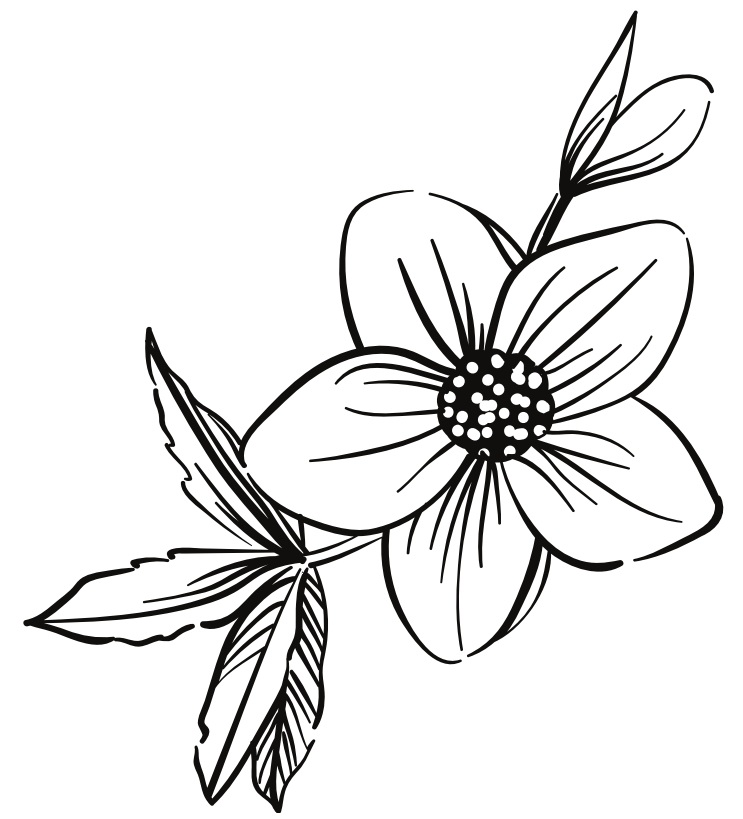

OPAČNÝ OTA

(Shel Silverstein)

Podivný strýc, tenhle Opačný Ota,
žije ve vsi jménem Opačná Lhota.
Na ples nosí pyžamo, do postele frak,
Ota zkrátka dělá všechno naopak.

V domě, kde Opačný Ota bydlí,
sedí se na stole a jí se z židlí.
Večer se snídá, po ránu večeří,
vchází se oknem a vyhlíží ze dveří.
Opačný Ota jak blesk cválá po kraji,
koník mu cinká a ostruhy řehtají.
V sedle sedí čelem vzad, mává na pozdrav,
z koltu vypálí FAP FIP, nikdy ne PIF PAF.
Se svojí manželkou Opačnou Lily
nejdřív se vzali a pak seznámili.
Naučili své tři opačné děti
vynášet nádobí a utírat smetí.
Podivný strýc, tenhle Opačný Ota:
na nohou klobouk a na hlavě bota.
V košili naruby toulá se po světě,
s úsměvem na tváři a s koněm na hřbetě.

KDE SE NEPODRBEŠ

(Shel Silverstein)

Na zádech, hned u lopatky,
někde tam to nejspíš bude,
jako když se ze skořápky
něco pořád marně klube,
ať jsi žena, nebo muž,
zavrtíš se, ohneš záda,
v lokti lupne, brada padá,
natáhneš prst a už už
tam budeš... ne, to je pech,
ještě kousek, kristepane,
nikdy se tam nedostaneš,
sám spíš chytíš vlastní dech,
než bys dosáh na to místo,
co tě svědí na zádech.

SÁM DOMA

(Pavel Šrut)

U nás večer straší.
Když tu nejsou naši,
špacíruje po domě
mlaskal, chroustal, pažral, stejskal
a tak podobně.

Nic cenného neukradnou,
jenom zbaští, na co padnou:
salám, sýry, vajíčka.
Mlaskal, chroustal, pažral, stejskal...
a je prázdná lednička.

Pak je klid a v domě ticho.
Jen mě trochu bolí břicho.

ZÁZRAK A DIVY

(Julian Tuwim)

Napadl v červnu
sníh na ulici,
štěkali ptáci,
cvrlikali psíci.

Létaly krávy
na modré louce,
na nebi pělo
zelené slunce.
Hnízdečka v květech
motýlí vili,
trvalo všecko
maličkou chvílí.

Viděl jsem divy
čarovné moci,
když jsem měl právě
přivřené oči.
Když jsem se rozhlédl,
všecko se skrylo.
na světě zase
vše jak dřív bylo
Všechno se pěkně
děje a točí,
Od těch chvíl často
přivírám oči.

PESMÍR

(Daniela Fischerová)

My žijeme ve vesmíru,
pes je doma v pesmíru.
Psí pesmír je utvořený
mlsným pejskům na míru.
Sbíhají se na něj sliny.
Jistě že je trochu jiný.
Kupříkladu oběžnice
Jitřenka je Jitrnice,
Jupiter je Gulášek.
A taky tam místo Slunka
svítí hvězda jménem Šunka,
Měsíci se říká Špek.
A v pesmírné galaxii,
kde ti naši psové žijí,
jsou tři souhvězdí:
Horkých Párků,
Čerstvých Škvarků,
třetí Hovězí.
Mléčná dráha není Mléčná.
Odsud až do nekonečna
je to Dráha psí!

SPÁC NA HOUSLE

(Jan Vodňanský)

Houslista nad osminkami
bývá často ospinkaný.
Osminky jsou malé noty,
zvou jej pilně do roboty.

Už se žíně k strunám vinou,
jasné tóny síní plynou.
Jedna nota, druhá nota
se mu před očima motá.

Hlava padá ... a už spinká,
zdá se mu jen o osminkách.
A pak i o šestnáctinkách,
o notičkách – o miminkách.
Pan dirigent nenápadně
taktovkou ho vystrachá.
Hned je vzhůru a už ladně
hraje noty od Bacha.

MĚSÍCE

Autor neznámý

Leden na rampouchy hrál,
únor posune den dál,
březen trávu tlačí vzhůru,
duben barví stromům kůru.
Květen barvený má fráček,
červen zpěvavý je ptáček,
červenec je léto u vody,
srpen prázdninové příhody,
Září – škola volá zas,
říjen podzimní je čas,
listopad – spí zahrádka,
prosinec je pohádka.

HADÍ HÁDKA

(Daniela Fischerová)

Dělal si táta had legraci ze syna,
Ze syna malého hádka.
Jo, tak to většinou v rodině začíná!
Ze žertu povstala zpočátku nevinná,
Ale pak divoká rodinná hádka.

A už se hádají, hádají velice,
Hádá se maminka – zahradní hadice,
Sestřička hadička,
Tetička tkanička,
Prateta špageta,
Bratránek copánek,
Babička nudle a dědeček špagát,
Nemůžou, nemůžou přestat se hádat.

Potom řekl táta had:
„Co my jsme to za rodinu!
Hádáme se přes hodinu.
No tak už se nezlob, synu,
Vždyť já tě mám, kluku, rád.“

HOUSLE

(Jaroslav Seifert)

Rok nebo dva jsem hrál
a hrozil se těch chvílí.
Já jsem vás proklínal
a vy jste se mi mstily
úpěním zoufalým
z hlubiny nitra svého.
Však už vás zahalím
do sukna zeleného.

Když zaskřípěl váš hlas,
stiskl jsem vám krk štíhlý.
Tak moci rozbít vás
úderem těžké cihly
a pak vám rozšlapat
kobyliku, hmatník, luby!
A neuměje hrát,
k těm houslím jsem byl hrubý.

Záhy je pokryl prach
kdes mezi harampádím.
Čas plynul v jiných hrách;
už se k nim nenavrátím
a lehce oželím
tu nudu věčné škály.
Housličkám zpuchřelým
pak struny popraskaly.

Už vím, že to byl hřích,
a pykám za tu vinu.
Jak vděčně zlíbal bych
dnes ruku mamčinu!
Tenkrát je koupila
a zbožně přinesla je.
Ó léta zpozdilá! –
Zní housle. Někdo hraje.

Vzpomínám na kloučka,
možná už zmoudřel lety.
A smyčec zlehounce
vyhrává flažolety,
po strunách poskočí
a měkce padá na ně.
Kdo mi to na oči
zezadu stiskl dlaně?

Kdo je to? Cožpak vím.
Hlas šeptá: Řekni jméno,
a já ti položím
svou hlavu na rameno.
Kdybych je říci směl!
Však mlčím jako němý.
Housličky, jen bych chtěl
poprosit: Odpusťte mi.

HLASY

(Daniela Fischerová)

Jaké by to bylo asi,
vyměnit si spolu hlasy?

Kocouři by kokrhali,
komáři by mňoukali,
lev by chrochtal jako prase,
vlk by kuňkal, malí vlčci
cvrkali by jako cvrčci
ati cvrčci, ti by zase
vyli jako šakali.

Tygr by si velmi něžně
prozpěvoval tralala,
takže by ho zcela běžně
přeřvala i žížala.

Byla by to krása, kdyby
lidí měli hlasy rybí.
Mohli bychom mlčeti,
jen bychom se usmívali
na tygry i na šakaly,
na komáry, na žížaly,
ale hlavně na děti.

Tetovaná teta a další divní příbuzní

(Daniela Fischerová)

Mám sestru v orchestru,
neteře v opeře,
jednu tetu u baletu,
druhá zpívá v kabaretu
a pak doma u vína.
Navíc všeska moje děcka
vyhrávají na trumpetu.
My jsme děsně umělecká,
prostě děsná rodina.

Od rána až do setmění
Horujeme pro umění.
Doma není k vydržení,
Tak já prchám do kina!

MLÝNEK NA KÁVU

(Jaroslav Seifert)

Z tepla se nikdy nechtělo –
a už první tramvaje zvoní.
Deku jsem stáhl na čelo,
choule se sladce do ní.

Nejdříve vstával pohrabáč,
pak lopatka, pak uhlí na ní.
Někdy přiletěl na pavlač
kos ještě před snídaní.

Hrníček s mlékem na plotně
– byl sešlý už a neměl ceny –
na ucho dal si překotné
čepici z bílé pěny.

Pak procitlo i zrcadlo,
je staré též, zaspalo dobu.
A na zdi šňůra na prádlo
zatáhla něžně skobu.

Vtom spustil mlýnek na klíně.
Mlč! Uši rvou zoufalé zvuky!
Nemlčí, chraptí z kuchyně,
chroupaje zrníčka z ruky.

Sen krásný se mi právě zdál.
Ten ohava! Chybělo málo,
a v nejhezčím jej přetrhal.
Co se mi vlastně zdálo?

Už vím. A vidím kalendář.
Byl svátek, prázdnost jsme měli.
Schoval jsem hlavu pod polštář,
dozdál se mi pak celý.

Ta láska

(Jacques Prévert)

Ta láska
tak prudká
tak křehká
tak něžná
tak zoufalá
Ta láska
krásná jako den
a špatná jako počasí
když počasí je špatné
Ta láska tak pravdivá
ta láska tak nádherná
tak šťastná
tak veselá
a tak nicotná
třesoucí se strachem jako dítě, když je tma
a sama sebou si tak jistá
jako muž v noci vědomý si svého místa
Ta láska, která jiné strašila,
že ji pomlouvali,
že z ní celí zbledli.
Ta láska vyčíhaná,
protože my na ni cíhali.
Uštvaná, zraněná, podupaná, ubitá, zapřená, zapomenutá,
protože my ji štváli, zraňovali, udupávali, ubíjeli,
Zapírali, zapomínali.
Ta láska úplně celá
pořád tak živá
a naplněná sluncem.
To je láska tvá,
to je láska má,
ta co byla.
Ta věc každý den nová,
která se nikdy nezměnila,
opravdová jak rostlina.
tak rozehvělá jako pták,
tak horká, tak živá jako léto.
Můžeme oba dva
odejít a vrátit se.
Můžeme zapomenout,
a pak znovu spát,
probudit se, trpět, zestárnout,
znovu spát,
snít o smrti,
vzbudit se, usmát se a smát
a omládnout.
Naše láska zůstane tady
paličítá jak mezek,
živější než touha,
krutější než paměť,
hloupější než lítost,
něžnější než vzpomínka,
chladnější než mramor,
krásnější než den,
křehčí než dítě.
Dívá se na nás s úsměvem
a mluví k nám bez řečí.
Já ji poslouchám a chvěju se
a křičím,
křičím za tebe,
křičím za sebe.

Tolik tě prosím
za tebe, za sebe, za každého, kdo miluje,
za každého, kdo miloval.
Ano, já křičím na ni,
za tebe, za sebe, za všechny ostatní,
které znám.
Zůstaň tady,
tam kde jsi,
tam kdes byla dřív.
Zůstaň tam.
Nehýbej se.
Neodcházej.
My, co jsme milováni,
my na tebe zapomněli.
Ty na nás nezapomeň.
Jenom tebe nám dala země.
Nenechej nás žít chladně a temně.
O mnoho dále vždy
a není důležité kde,
dej nám o sobě vědět.
O mnoho později na kraji lesa
v pralese paměti zas
vynoř se náhle z šumu a hluku,
podej nám ruku
a zas nás spas.

Jak namalovat portrét ptáka

(Jacques Prévert)

Musíte nejdřív namalovat klec
s otevřenými dvířky,
pak namalovat
pro ptáka
něco krásného
a prostého
a milého,
co ptáka přiláká,
postavit plátno poblíž stromu
na zahradě
v hájku
nebo v lese
ukrýt se za strom
a mlčet
nehnout ani brvou...
Někdy pták přiletí hned se vší kuráží
a jindy váhá celé roky,
než se odváží.
Nesmíte ztratit trpělivost
čekat
čekat třeba celou věčnost.
Čas čekání
však není nijak úměrný
kvalitě obrazu.
Když konečně pták přiletí,
pokud přiletí
musíte mlčet z hloubi duše,
počkat až vletí do klece
a když je uvnitř
musíte zlehka zavřít štětcem dvířka
a potom
smazat všechny mříže
a dávat pozor, abyste mu nezkrřivili ani pírko.
Musíte namalovat strom
a najít pro ptáka
tu nejkrásnější větev
a namalovat listí na větvích a svěží vánek
sluneční paprsky
a bzukot hmyzu v žáru léta
a potom čekat, až pták začne zpívat.
Jestliže nezpívá
je to zlé znamení
Znamení, že obraz není k ničemu než k vyhození.
Když zpívá, je to dobré znamení.
Znamení, že obraz je bez kazu.
Zlehýnka vytrhněte
jedno z ptačích per
a napište své jméno v rohu obrazu.

